



בבית המשפט העליון

בש"פ 6880/12

לפני: כבוד השופט צ' זילברטל

המבקש: פלוני

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו שניתנה
בתיק צ"א 51546-06-12 שניתנה ביום 12.7.2012 על-ידי
כב' השופטת מרים סוקולוב

בשם המבקש: עו"ד שלומציון גבאי-מנדלמן

בשם המשיבה: עו"ד עינת גרוסמן

החלטה

1. ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כבוד השופטת מ' סוקולוב) מיום 12.7.2012 בתיק צ"א 51546-06-12, במסגרתה התקבלה בקשת המשיבה לעיון חוזר בתנאי צו הפיקוח על העורר, שניתן בגדר הוראת סעיף 23(1) לחוק הגנה על הציבור מפני ביצוע עבירות מין, תשס"ו-2006 (להלן: החוק), והוספו לצו איסור על החזקת מחשב נייד או נייד בבית העורר, איסור החזקת מכשיר סלולארי המאפשר גלישה באינטרנט, ואיסור על כל שימוש באינטרנט.

השתלשלות ההליך עד כה

2. העורר, יליד 1978, הורשע ביום 30.9.2003 על בסיס הודאתו (תפ"ח (מחוזי תל-אביב-יפו) 1043/03, כבוד השופטים ט' רוטלוי, א' טל ו-ע' סלומון-צ'רניאק) בביצוע

שורה של עבירות מין בקטינים – עבירות של ניסיון למעשה סדום בקטין שטרם מלאו לו 14 שנה; ניסיון למעשה סדום בקטין שמלאו לו 14 שנה וטרם מלאו לו 16 שנה; מעשה מגונה בקטין שטרם מלאו לו 14 שנה; מעשה מגונה בפני קטין שטרם מלאו לו 14 שנה. ביום 30.12.2003 נגזרו על העורר 58 חודשי מאסר בפועל ו- 36 חודשי מאסר על תנאי.

3. ביום 4.10.2007, זמן קצר לאחר שחרורו של העורר ממאסר, הגישה המשיבה לבית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו בקשה להוצאת צו פיקוח לפי החוק. ביום 27.11.2007, קיבל בית המשפט את הבקשה (ב"ש 93735/07, כבוד השופטת ע' סלומון-צ'רניאק), ובהסכמת הצדדים ניתן צו פיקוח בהתאם להוראות סעיפים 12-13 לחוק, לתקופה של שלוש שנים. בצו נקבע, בין היתר, כי על העורר לקבל אישור מקצין הפיקוח למקום עבודה, נאסר עליו ליצור קשר עם הקורבנות, ליצור קשר עם קטינים ללא נוכחות בגיר נוסף, להכניס קטינים לביתו ללא נוכחות בגיר נוסף ולהתקרב למקומות כינוס ייחודיים לקטינים. בהחלטה זו דחה בית המשפט את בקשת המשיבה לכלול בצו איסור על החזקת חומר פורנוגרפי, בין היתר, בנימוק שאין זה ברור האם החזקת חומר שכזה תחריף את המסוכנות מצידו של העורר או שמא דווקא תסייע למניעת עבירות. נקבע כי התנאי האוסר על העורר ליצור קשר עם קטינים ולשהות עמם ביחידות יקדם את מטרות הצו אף ללא הוספת איסור על החזקת חומר פורנוגרפי.

4. לקראת תום תקופת הפיקוח והמעקב, הגישה המשיבה בקשה להארכת תקופת הפיקוח בשנתיים נוספות. במסגרת הבקשה, ביקשה המשיבה לכלול תנאים מגבילים נוספים, לפיהם ייאסר על העורר לצרוך ולהחזיק חומרים פורנוגרפיים, ולהורות כי העורר יוכל לגלוש באינטרנט רק לאחר שתבוצע חסימה אשר תמנע ממנו גישה לאתרים פורנוגרפיים. ביום 6.3.2011 קיבל בית המשפט (צ"א 14269-12-10, כבוד השופטת מ' סוקולוב) את הבקשה, אישר את ההגבלות החדשות והאריך את צו הפיקוח בשנתיים נוספות. החלטת בית המשפט התבססה בין היתר על הערכת מסוכנות שהוגשה לו (מיום 18.11.2010) ממנה עלה, כי השימוש בפורנוגרפיה היווה "חלק ממעגל העבירה", ועל חוות הדעת המשלימה (מיום 6.1.2011) אשר קבעה כי השימוש בפורנוגרפיה מהווה גורם דינאמי המגביר את מסוכנותו המינית של העורר שנותרה בינונית-גבוהה כשהייתה בעבר. כמו כן, ניתן משקל לכתב אישום שהוגש נגד העורר ובו יוחסו לו עבירות של הטרדה באמצעות מתקן בזק, תוך שימוש בקבצי וידאו בעלי תוכן פורנוגרפי, ולעובדה כי אף במעשים אלו השימוש בפורנוגרפיה היווה חלק ממעגל

העבירה. בינתיים הורשע העורר בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום הנ"ל, וככל הנראה דינו טרם נגזר.

5. ביום 25.6.2012 הגישה המשיבה בקשה לעיון חוזר בתנאי צו הפיקוח, במסגרתה ביקשה להוסיף לצו תנאים לפיהם ייאסר על העורר להחזיק מחשב נייד או נייד בביתו; תיאסר עליו החזקת מכשיר סלולארי המאפשר גלישה באינטרנט; וכן ייאסר כל שימוש באינטרנט. ברקע להגשת הבקשה מצויים ממצאים של יחידת הפיקוח שגילתה במהלך פעילות יזומה כי העורר גלש מספר פעמים לאתרי אינטרנט פורנוגרפיים על אף הצו האוסר עליו לעשות כן, תוך עקיפת תוכנת סינון אתרים שאמורה הייתה למנוע זאת. צוין בבקשה, כי העורר הוזהר לאחר שנתפס בפעם הראשונה, אולם הוא שב והפר את צו הפיקוח, ואף מסר לקצין הפיקוח כי אינו יכול לעמוד בפיתוי כאשר נמצא בחזקתו מחשב. בגין מעשים אלו אף הוגש כנגד העורר כתב אישום בו יוחסה לו עבירה של הפרת צו פיקוח (ריבוי עבירות), לפי סעיף 22 לחוק (הדיון בתיק זה קבוע ליום 29.11.2012 בבית משפט השלום ברמלה).

ביום 12.7.2012 קיבל בית המשפט המחוזי (כבוד השופטת מ' סוקולוב) את הבקשה לעיון חוזר והוסיף את התנאים המבוקשים לצו הפיקוח. בהחלטתו דחה בית המשפט את טענת העורר כי לא ניתן להטיל את המגבלות המתבקשות מכוח החוק. בית המשפט עיגן קביעתו זו בהוראת סעיף 13(ב)(12) לחוק המאפשר להגביל "שימוש בשירותי אינטרנט". לגופה של הבקשה קבע בית המשפט, כי נוכח העובדה שהעורר הוזהר כמה פעמים ללא הועיל; נוכח הודאתו בפני קצין הפיקוח כי אינו מסוגל לעמוד בפיתוי לגלוש באתרים האמורים; נוכח התנהגותו בעבר, ובהתחשב בהערכות המסוכנות בעניינו, הוא שוכנע כי יש להוסיף את התנאים האמורים לצו הפיקוח וכי "תכליתם של התנאים המבוקשים היא להגן על שלום הציבור ולהפחית הסכנה לביצוע עבירות מין נוספות על ידי המשיב".

העורר

6. על החלטה זו הוגש הערר שלפניי. לטענת העורר שגה בית משפט קמא משלא נתן משקל לכך שבקשת המשיבה לעיון חוזר הוגשה בשיהוי ניכר, ומאחר שחלף זמן ניכר בין ההפרות הנטענות, שהאחרונה בהן מיום 29.1.2012, ובין מועד הגשת

הבקשה, ביום 25.6.2012, הבקשה לא עמדה עוד בתנאי סעיף 23 לחוק, הקובע כי בקשה לעיון חוזר תוגש "אם נתגלו עובדות חדשות או נשתנו הנסיבות".

לגופן של ההגבלות שהוספו, טוען העורר כי אלו אינן מידתיות. לטענתו, באיסור גורף על החזקת מחשב ובמניעת כל אפשרות שימוש ברשת האינטרנט יש משום פגיעה קשה בחירותו, במיוחד נוכח העובדה כי לא הוכח קשר ישיר בין השימוש באינטרנט לבין מסוכנותו המינית. ולראיה טוען העורר, כי ממועד ביצוע ההפרות ועד עתה לא נפתחו כנגדו תיקים פליליים שעניינם ביצוע עבירות מין על ידו. לשיטת העורר, ההגבלות שהושמו עליו, יחד עם הנקיטה בהליך פלילי כנגדו, מהוות ענישה כפולה ופגיעה שלא לצורך, ואינן תואמות את תכלית החוק. בדיון שהתקיים בפניי, הוסיפה באת כוחו של העורר כי לשיטתה מניעת שימוש בחומרים פורנוגרפיים רק תגדיל את הסיכון הנשקף מהעורר, שיוכל למצוא פורקן בדרך זו, הנעשית בדלת אמותיו ובהיחבא.

7. מנגד, טענה באת כוח המשיבה כי דין הערר להידחות. לעניין השיהוי נטען כי על אף שהחוק אינו קובע סד זמנים להגשת בקשה לעיון חוזר, הרי שלא מדובר בשיהוי ניכר, והאינטרס הציבורי, לצד העומס בה נתונה המערכת, מצדיק את הדיון בבקשה לגופה. לעניין ההפרות שבוצעו על ידי העורר, טענה המשיבה, כי חרף העובדה שהעורר לא ביצע עבירות מין ממש, הרי שהעבירות שעבר הן בעלות גוון והקשרים מיניים. באשר למקור הסמכות להגבלות עצמן, טענה המשיבה כי סעיף 13(ב)(12) לחוק, המסמיך את בית המשפט לקבוע "מגבלה לענין שימוש בשירותי אינטרנט", כולל אף סמכות לאסור כליל את עצם השימוש באינטרנט. באשר לטיבן של ההגבלות טענה המשיבה כי הן מידתיות. לשיטתה, יש לתת משקל להשפעה שיש לצריכת חומרים פורנוגרפיים על עברייני מין בשונה מהשפעתם על אדם רגיל. אצל העורר, טענה המשיבה, החומרים הפורנוגרפיים היוו חלק ממעגל העבירה. במצב דברים זה, השפעת חומרים אלו עשויה להיות בשני מישורים. האחד, להוות טריגר לביצוע עבירה. השני, להסיר עכבות לביצועה. לטענת המשיבה, השפעתם של אלו על העורר הייתה בשני המישורים המפורטים.

כמו כן טענה המשיבה כי ההגבלות מידתיות אף משום ההדרגתיות בה הוספו התנאים השונים לצו הפיקוח. תחילה כלל לא נאסר על העורר שימוש בחומר פורנוגרפי, בהמשך הוטל איסור נקודתי על גלישה באתרים פורנוגרפיים. משלא

עמד בכך העורר, הוא הוזהר, אך גם לאחר מכן הוא שב והפר את ההגבלות, נחקר בעניין ואף זה צעד זה לא עצר בעדו, ורק אז התבקשו ההגבלות הנוכחיות. עוד הוסיפה המשיבה בעניין זה, כי העורר לא קיבל כל טיפול בבעיותיו ולא גילה מוטיבציה לקחת חלק בהליך כזה.

בנוסף, דחתה המשיבה אף את טענת העורר כי העובדה שמתנהל נגדו הליך פלילי והוגש כתב אישום מייתרת את ההליך הנוכחי, לשיטתה, מדובר בשני הליכים שונים ואין האחד מוציא את השני.

דיון והכרעה

8. ראשית, אין בידי לקבל את טענת העורר כי קיומם במקביל של הליך פלילי בגין הפרות הצו ובקשת המשיבה להרחבתו מהווים ענישה כפולה בגין אותן ההפרות. מטרת החוק אינה עונשית אלא מניעתית (בש"פ 8583/11 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (לא פורסם, 8.12.2011)), כפי שקובע סעיף 1 לחוק: "מטרתו של חוק זה להגן על הציבור מפני ביצוע עבירות מין". לפיכך, הצווים הניתנים מכוחו של החוק צופי פני עתיד, וכל מטרתם למנוע פגיעה נוספת ועתידית של עברייני המין בקורבנות פוטנציאליים (בש"פ 962/10 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 21 (לא פורסם, 24.3.2010), (להלן: בש"פ 962/10)), זאת לעומת ענישה פלילית המתייחסת אל אירועי העבר שעליהם נותן העברייני את הדין. אומנם, סעיף 22(א) לחוק קובע עבירה בגין הפרת צו הפיקוח, אך הפרת צו הפיקוח וענישה עליה בדיעבד שונה בתכליתה מהמהלך הצופה פני עתיד, של הוספת הגבלות לצו הפיקוח, אשר כל עניינו הוא במידת הסיכון הנשקפת מעברייני מין והדרך למנוע פגיעות עתידיות. זאת, אף אם במסגרת דיון זה יובאו בחשבון אותן ההפרות, במידה שהן מהוות אינדיקציה למידת הסיכון העתידית הנשקפת מהעברייני.

9. בענייננו, כביתר הצווים הניתנים מכוח החוק, שבה ועולה מורכבותו של חוק זה, המגלמת מחד גיסא פגיעה בזכויות יסוד של עברייני אשר ריצה כבר את מלוא עונשו, ומאידך גיסא, את האינטרס הציבורי להגנה מפני פגיעות מיניות עתידיות מצד עברייני מין מועדים, מורכבות המחייבת עריכת איזונים בין שיקולים מתחרים אלה. לפיכך נפסק כי –

"מציאת נקודת האיזון הראויה בהתנגשות זו מונחית על ידי הצורך בריסון רב בהטלת מגבלות על חירות נאשם שהשלים את ריצוי עונשו, והגבלתן לתכליות המוגדרות שהחוק נועד להשיגן, תוך שמירה על מידתיות האמצעים הננקטים, לבל יופעלו מעבר לנדרש" (בש"פ 962/10, פסקה 21).

במקרה דנן, התבקש בית המשפט המחוזי להוסיף לצו הפיקוח הגבלה שתאסור על העורר החזקת מחשב וטלפון "חכם" וכל גלישה ברשת האינטרנט. אין לכחד, פגיעתה של הגבלה זו בזכויות יסוד קשה. רשת האינטרנט היא אמצעי בעל חשיבות רבה לצריכה ויצור של ידע ומידע, לקיום קשרים שונים – אישיים, חברתיים, עסקיים ומקצועיים. היא מהווה כלי תקשורת מרכזי, במה לביטוי אישי וחשיפה לביטויים שונים ומגוונים. באמצעות הרשת אדם יכול לעמוד על המתרחש בעולם, להרחיב אופקיו, לצרוך מוצרים ולהעשיר (כל אחד על-פי העדפותיו) את שעות הפנאי שלו. הרשת כונתה על ידי בית משפט זה "כיכר העיר" החדשה שהכל שותפים לה (רע"א 4447/07 מור נ' ברק אי. טי. סי. [1995] החברה לשירותי בזק בינלאומיים בע"מ, פסקה 14 לפסק דינו של המשנה לנשיאה (כתוארו אז) א' ריבלין (לא פורסם, 25.3.2010)). לפיכך, הגבלה, וכל שכן מניעת שימוש כוללת ברשת האינטרנט, מהווה פגיעה קשה בחופש הביטוי, בחופש לצרוך ביטויים ובחופש להתבטא (על חשיבותה של זכות זו ראו למשל: ע"א 751/10 פלוני נ' ד"ר אילנה דיין-אורבך, פסקאות 61-66 לפסק דינו של המשנה לנשיאה (כתוארו אז) א' ריבלין (לא פורסם, 8.2.2012) וכן ההתייחסות לתרומתה של רשת האינטרנט למימוש זכות זו כפי שזו מופיעה בפסקה 64 לפסק הדין הנ"ל)).

לפיכך, מובנת השגתו של העורר על קביעת בית המשפט המחוזי, זאת נוכח עוצמת הפגיעה בזכויות יסוד. עם זאת, בשל הטעמים שיפורטו להלן, אין בידי להיעתר לה.

10. כאמור, בהחלטתו קבע בית המשפט המחוזי כי ייאסר על העורר להחזיק מחשב נייד או נייד ומכשיר טלפון נייד "חכם", זאת בצד איסור גורף על שימוש באינטרנט. תכליתן של הגבלות אלו היא מניעת העורר לגלוש באתרים פורנוגרפיים משום היותם גורמים מגבירי סיכון עבורו. במסגרת הדיון בבית המשפט המחוזי נידונה שאלת סמכות בית המשפט לקבוע תנאים אלו מכוח החוק. בית המשפט המחוזי קבע כי מכוח סעיף 13(ב)(12) לחוק ניתן להוסיף לצו הפיקוח את המגבלות האמורות. במסגרת

הערר שלפניי זנח העורר טענות אלו. משכך, אומר בקצרה כי אף לטעמי, הפרשנות הראויה היא, כי הביטוי "מגבלה לעניין שימוש בשירותי אינטרנט", כולל אף סמכות להגביל באופן גורף כל שימוש ברשת האינטרנט. לגישתי, תוצאה אחרת אינה מתחייבת מלשון הסעיף ואף אינה מתיישבת עימה, כמו גם עם מטרת החוק (ראו לעניין פרשנות סעיף בחוק זה בש"פ 8583/11 פלוני נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 8.12.2011)).

11. באשר למגבלות עצמן, סעיף 13(ג) לחוק קובע, כי בית המשפט "לא יורה על הכללתו של תנאי מסוים בצו הפיקוח אם ניתן להשיג את מטרת הפיקוח והמעקב באמצעות תנאי אחר שפגיעתו בעברייני המין פחותה". היינו, כאשר בית המשפט בוחן הכללתו של תנאי בצו הפיקוח עליו לבדוק האם תנאי זה הוא מידתי, בהתאם למבחני המידתית הקבועים בפסיקה (בש"פ 962/10 בפסקה 29). במסגרתם, בין היתר, תבחן התאמת אמצעי הפיקוח למטרות החוק, לסיכון הספציפי הנשקף מהעברייני ונסיבותיו המיוחדות, לצד בחינת קיומו של אמצעי פיקוח פוגעני פחות (בש"פ 1098/12 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (לא פורסם, 3.6.2012); בש"פ 6817/11 רפאלי נ' מדינת ישראל, פסקאות 10-11 (לא פורסם, 6.10.2011)).

12. בענייננו, על אף שמדובר בתנאים שיש עימם הטלת הגבלות חמורות על העורר, אני סבור כי נוכח הנסיבות המפורטות, הפגיעה היא מידתית. ראשית, בהערכת המסוכנות העדכנית שעמדה בפני בית המשפט המחוזי הוערכה מסוכנותו של העורר כבינונית-גבוהה. במסגרתה עמדה מעריכת המסוכנות, בין היתר, על כך שהעורר לא נעזר בכל התערבות טיפולית ולכן "הוא נעדר תובנה לדפוסי החשיבה וההתנהגות שהובילו אותו לביצוע המעשים". אך חשוב מכך, בהערכת מסוכנות זו, בשונה מהערכות המסוכנות הקודמות שהוגשו בעניינו של העורר, קבעה מעריכת המסוכנות כי "מאחר שאין בידי כלים לצורך הימנעות ממצבי סיכון, השימוש בפורנוגרפיה מהווה גורם דינאמי המגביר את מסוכנותו המינית של הנ"ל" (ההגדשה הוספה, צ"ז). קביעה זו לא נסתרה. היינו, מעריכת המסוכנות קבעה כי מתקיים קשר ישיר בין צריכת חומרים פורנוגרפיים על ידי העורר לבין מסוכנותו. עוד נאמר בהערכת המסוכנות, כי "טעות היא לחשוב שהשימוש בפורנוגרפיה מהווה דרך לגיטימית להשגת פורקן מיני ולכן מפחית את המסוכנות המינית הנשקפת מהנאשם. נהפוך הוא על פי הספרות המקצועית שימוש בפורנוגרפיה מהווה גורם מגביר מסוכנות כאשר מדובר בבעלי רמת מסוכנות בינונית עד גבוהה, ומעלה". מכך יש להסיק, כי מתקיים הקשר הנדרש בין טיב ההגבלה למטרה הכללית של החוק והספציפית בעניינו של העורר. חיזוק לעניין זה ניתן למצוא

בכך שהן בעבירות בגינן ריצה העורר מאסר, והן בעבירות ההטרדה שביצע היה מעורב שימוש בחומרים פורנוגרפיים כחלק מביצוען.

שנית, ההגבלות הנדונות הוספו לצו לאחר שהגבלות קלות יותר נתבררו בדיעבד כלא אפקטיביות ולאחר שהוברר שקיים קושי ממשי ליתן בעורר אמון. בצו שניתן ביום 27.11.2007 הוטלו הגבלות שונות על העורר כשבית המשפט דחה את בקשת המשיבה לכלול בצו תנאי האוסר שימוש בחומרים פורנוגרפיים. במהלך תקופת פיקוח זו ביצע העורר עבירות של הטרדה באמצעות מתקן בזק, עבירות אשר כשלעצמן אינן "עבירות מין", אך אופן ביצוען היה בעל גוון מיני מובהק, שכן העורר הטריד מתלוננת (בגירה) באמצעות שיחות וידאו שכללו סרטי פורנוגרפיה. נוכח מעשים אלו, כשהתבקשה הארכת צו הפיקוח, הוסיף בית המשפט ביום 6.3.2010 אף הגבלות שעניינן איסור על העורר להחזיק חומרים פורנוגרפיים וגלישה מוגבלת באינטרנט באמצעות תוכנת סינון אתרים. אלא שהעורר לא הצליח לעמוד בתנאים אלו, והפר במספר מקרים את תנאי הצו בכך שגלש לאתרים פורנוגרפיים. העורר הוזהר והותרה על ידי קצין הפיקוח, אך הדבר לא מנע ממנו לשוב ולהפר את תנאי הצו. וכך תיאר קצין הפיקוח את המפגש שהתנהל עם העורר בביתו ביום 29.1.2012, לאחר שנמצא שהוא שב והפר את תנאי הצו: "הביא את המחשב התבקש להיכנס למחשב עם סיסמתו. פתחתי את ההיסטוריה לאחר אישורו ונראו המון תכנים הומוסקסואליים פורנוגרפיים. טען כי מנסה ומשתדל להימנע אך ללא הצלחה יתרה. מבקש שאקח את המחשב. כדי שלא יתפתה" (ההדגשה הוספה, צ"ז). כלומר, אף העורר גילה את דעתו בפני קצין הפיקוח כי הוא אינו מסוגל לעמוד בתנאי הצו וביקש שיילקח ממנו מקור הפיתוי. לפיכך משנמצא, כי שימוש בפורנוגרפיה מגביר את מסוכנותו המינית של העורר, כי העורר אינו זכאי עוד ליהנות מאמון בית המשפט שידע לקיים תנאים מגבילים שחומרתם פחותה ושנקבעו לו בעבר, וכי העורר עצמו מודה שאינו יכול לשלוט ביצרו - נראה כי לא היה מנוס מלקבוע את התנאים המחמירים שהתבקשו.

שלישית, הן בפני בית המשפט המחוזי והן בפני טען העורר אך לקיומה של פגיעה כללית ותיאורטית בזכויותיו. הטענות בדבר היותם של התנאים בלתי מידתיים לא לוו בכל טענה על פגיעה קונקרטית אשר עשויה להיגרם לעורר כתוצאה ממניעת השימוש במחשב וברשת האינטרנט, כגון פגיעה בפרנסה. בכך אין כדי להקל ראש בעצם הפגיעה בזכויות היסוד, אך ברי שעוצמת הפגיעה במקרה הספציפי הנדון היא גם פונקציה של השימוש הקונקרטי שהמפוקח עושה ברשת האינטרנט.

רביעית, פרק הזמן בו הצו הנדון עוד עתיד לעמוד בתוקפו הוא קצר מאוד, שכן בעוד שבועות ספורים עומדת להסתיים "התקופה המרבית" (חמש שנים, בהתאם לסעיף 14(א) לחוק) בה צו הפיקוח שניתן יכול לעמוד בתוקף. במידה שהמשיבה תהיה מעוניינת בהוצאת צו פיקוח נוסף בהתאם לסעיף 14(ג) לחוק (כמובן, שאין בכך משום הבעת דעה באשר לנחיצות צו כאמור), ייבחן עניינו של העורר מחדש בהתאם למכלול הנסיבות הרלוונטיות והעדכניות. משכך, אף איני רואה מקום ליתן משקל ולהידרש עתה להערכת המסוכנות העדכנית (מיום 25.10.2012) שהגישה המשיבה לעיוני ביום 25.10.2012 ואשר קבעה כי רמת מסוכנותו של העורר עלתה לגבוהה. אכן, בין יתר הנתונים שעליהם בוססה הערכת מסוכנות זו, כלול סירובו של העורר ליטול חלק בכל טיפול שהוצע לו במהלך השנים. בתגובתה מיום 31.10.2012 מסרה באת-כוח העורר כי הוא עתיד להתחיל טיפול ייעודי בעמותת "קשת" וכי הוא נמצא בתהליך לקבלת טיפול תרופתי באמצעות זריקות. מידע זה אינו רלבנטי להליך דנא, וככל שתתבקש בחינתו, על השלכותיו השונות, יש לעשות כן בבית משפט המחוזי, במסגרת דיון בבקשה להוצאת צו פיקוח נוסף לפי סעיף 14(ג), במידה ויתבקש כאמור, או בדרך של הגשת בקשה "לעיון חוזר" בתנאי הצו.

13. לעניין טענותיו של העורר באשר לשיהוי בו לקחה המשיבה בהגשת הבקשה לעיון חוזר לבית המשפט המחוזי, אכן, טוב הייתה עושה המשיבה לו הייתה מגישה את הבקשה סמוך למועד ביצוע ההפרות, אך לא נטען שחלוף הזמן הביא עימו שינוי נסיבות שיחייב דחיית הבקשה רק מטעם זה. גם איני סבור כי נוכח מכלול הנסיבות המפורטות יש בשיהוי זה לשמוט את בסיס הבקשה ולשנות מהתוצאה אליה הגעתי.

נוכח האמור, הערר נידחה.

ניתנה היום, כ' בחשון התשע"ג (5.11.2012).

ש ו פ ט